

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת שלח
(בהעלותך ח"ל) תשפ"ו
גיליון 314

א לעכטיגע שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

מתעלים ושמחים עם הציצית!

פניני הפרשה

"שלח לך אנשים" (י"ג, א')

מפרי התורה מדייקים בתיבת: "לך", ואפשר להוסיף ולומר ע"פ דברי חז"ל: **שארץ ישראל ניתנה לישראל במתנה**, (כמובא בדברי רש"י בתחילת פרשת בראשית), וזהו: "לך" לשון מתנה, שבשליחת המרגלים הייתה תחילת כניסת הארץ, והתורה מדגישה שארץ ישראל היא המתנה.

כן אפשר לדייק בתיבת: "לך" שעולה במספר: **חמישים**, כנגד חמישים שערי תשובה (עיין ליקו"מ ע"ג תנינא). והרי באותה ענה כשרים היו – כמובא בפנימך בדברי רש"י. וזהו: "לך" שכולם היו בתשובה לבניה ית' באותה ענה.

ובהקשר לכך, אפשר להסמך על מה שכתוב בהמשך: **ויתורו את ארץ כנען** והוא ע"פ המובא (ליקוטי תורה שופטים דף א'): **ש'כנען' הוא ב'בינה'**, ובינה הא עולם התשובה.

גם תיבת "לך", אפ"ל; טוב והולך על משה רבינו – מלשון שלך, ע"ד: **כל החובר לטהור, טהור**. דהא באותה ענה כשרים היו.

"אשר אני נתן לבני ישראל" (י"ג ג')

"נתן" נקרא ישר והפוך, בשכר זה שקיבלנו ארץ ישראל מהקב"ה – אנו מחזירים לו כביכול; בקיום מצוות התלויות בארץ. ויעיין בליקוטי הלכות (ערב ג ח'): **קיום כל המצוות הם בבחינת פריעת בעל חוב כל כך, ומי שזוכה לעשות המצווה בשלימות, עד שנכלל על ידי עם כל הבריאה כולה בהש"ת בעצמה, זה בחינת שמסלק החוב ליד המלווה בעצמו**.

כן אפ"ל; **נתן** בגמטריא: **חמש מאות**, ובדבריהם (הגיגה יג): **חמש מאות שנה מהלך מן הארץ עד לרקיע**, והרי עיקר **ארץ** הוא ארץ ישראל: **ארץ אשר עיני ה' א' בה'**. וכמובא בדבריהם (ספרי ברכה י"ג כ"ז): **"ארץ ישראל היא תקפה של עולם"**. ובליקוטי מוה"ר (תורה מ"ז): **"כל העולם ניזון משפע של ארץ ישראל"**. וזהו: **אשר אני נתן לבני ישראל**. "נתן" - דייקא.

"עלו זה בנגב ועלייתם את החר" (י"ג ז')

ע"פ המובא בליקוטי מוה"ר (ס"ב): **"ואברהם הלך ונסוע הנגבה"** (בראשית י"ב) שאברהם נסע ללחלח את הנגיבה – להכניס לחלוות קדושה. וזה: **עלו זה בנגב** שגם - בנגב, בפסולת של ארץ ישראל – הרומז על החלושי כוח, יש להאיר וללחלח בהם עבודת השם, ובהמשך הפסוק: **"ועלייתם את החר"** - להעלותם לדרכי הש"ת – ע"ד הפסוק: **מי יעלה בחר ה'**.

"עלו זה בנגב ועלייתם את החר" (י"ג ז')

אפ"ל; **"החר"** בגמטריא **מאתיים ועשר** כמנון שנות גלות אבותינו במצרים – וזהו: **"ועלייתם את החר"** - להתעלות מההר - מטומאת מצרים – ולהיכנס לארץ ישראל.

"והתחזקתם ולקחתם" (י"ג כ"א)

בכוח ה'התחזקות' בקודות הטובות-זוכים

גדולים. שציצית הם בבחינת כיסא הכבוד מקומו של עולם, שממשיך רחמים ורצון גדול. וזהו הכתוב (ישעיה א'): **"אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואם יאדימו כתולע צמר יהיו"**, רמז על חוט של תכלת המלבין עונות ביום הכפורים, כי הציצית הם בבחינת מקומו של עולם, שבו דנים את הכל לכף זכות, ועל-ידי זה ממשיכים מחילת עונות.

דמעות כמספר חוטי הטלית

ויתירה מכך נוכל ללמוד בסודות מצוה נעלה זו, מסיפורו של רבינו הק' מוה"ר"ן מברסלב, שנתן לאחד מחשובי החסידים את טליתו המשומשת במתנה, ובשעת נתינתו נענה רבינו ואמר לו: שמור נא היטב והערך כראוי את הטלית אשר נתתי לך, כי להווי ידוע לך, שכמספר חוטי השערות בטלית, כן מספר הדמעות ששפכתי לפני השם יתברך שאזכה להשיג מהות וענין טלית. והדברים בעד עצמם מדברים.

זכות מצות ציצית לנצח

וכמה מרעיד הלבבות הוא סיפורו של הגאון מווילנא, שלפני פטירתו נטל את ציציותיו בידי, ואמר באזני מקורביו: כמה קשה להיפרד מעולם המעשה הזה, שבו, על ידי מצוה קלה כמצות ציצית שמחירה פרוטות מועטות, יכול האדם לקיים מצוה ששקולה ככל התרי"ג מצוות, וזוכים לקבלת פני השכינה. ושם בעולם האמת לא נוכל לזכות לזה, בעד כל הון שבעולם.

ומה נמלצו לכך דבריו של מוהר"ני" (ברכת הודאה ו כט) שעיקר הכוונה במצווה זו, הוא להמשיך שמחת המצוה מעולם הבא לעולם הזה, שיוכר בכל עת תכלית העולם הבא, שאז לא יישאר מהתאוות והבליו, מכספו וזהבו שום דבר כי אם נקודת המצווה שזכה לסגל בחייו.

ולכך כשבא לעשות איזה מצוה צריך להתגבר לעשותה בשמחה עצומה עד אין סוף, כי רק זה חיותו וקיומו לנצח, ואפילו אם נעשה עמו מה שנעשה, אף-על-פי-כן ישמח ביותר, כי אדרבה הוא צריך לשמוח ביותר שהוא גם הוא בעצם שפלוותו וגריעותו, וזכה לעשות מצוה להתעטף בציצית, ולהניח תפלין ולתן איזה צדקה וכו', שזהו בחינת ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה, שחוטפין היגון ואנחה ומכניסין אותו לתוך השמחה.

השבוע בפרשה אנו קוראים על מצות "ציצית", וכך אנו קוראים בגודל מעלתה: **"וזכרתם את כל מצות ה'".** ובפרש"י, שכלל המצוות מרומזים בתיבת "ציצית" וכדבריו: **מנין גימטריא של ציצית שש מאות, שמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג.**

על גודל החביבות, והצלת נפש האדם ממש - בזכות מצות ציצית, אנו מוצאים בדברי המדרש תנחומא' וכך הם דבריו: **משל לאחד שהיה מושלך לתוך מים, הושיט לו הקברניט את החבל, אמר לו: תפוש החבל הזה בידך ואל תניחנה, שאם תניחנה אין לך חיים. אף כאן אמר הקב"ה לישראל: כל זמן שאתם מדובקין במצוות, נאמר עליכם: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום".** וכן הוא אומר: **"החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חידך"**.

רווחי מצות ציצית

עוד אנו מוצאים ברווחים רבים שאנו זוכים ממצוה רבתית זו, בדברי המדרש הגדול: **בזכות הציצית, האויבים כלים, שנאמר: "לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנו"**.

בזכות הציצית; הצדיקים נהנין מזיו השכינה, שנאמר: **"אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפך סלה"**.

בזכות הציצית; הקב"ה מזרח את האור לצדיקים לעתיד לבוא. שנאמר: **"וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה"**. והיא שעמדה לישראל בימי חזקיהו, שנאמר: **מכנף הארץ זמירות שמענו**, וכי יש כנף לארץ ואומרת שירה? אלא זו תפילת חזקיהו וישעיהו שהיו מתפללין והציצית על כתפיהן.

רוח חיים

בליקוטי מוה"ר"ן (תורה ח') כותב על ציצית: **ארבע ציצית הם בחינת הרוח חיים, וכמו שכתוב (חזקאל ל"ז): "כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח"**.

ואפשר להסמך ולומר, בהא דמצות ציצית מביא רוח חיים לאדם, כי למדים מכך שאף על מצוה קלה זו - כה רבה שכרה, אם כן, זו מכניס רוח חיים לשמחה בכלל המצוות הרבים שאנו עושים, שאין אנו יודעים גודל מעלת שכרם.

מעלתה, רומה, רזה וסודה

ומעט נקודות בפנימיות המצוה, רומה, רזה וסודה נלמד ממשנתו של מוהר"ני" מברסלב.

וכך הם תורף דבריו ב'ליקוטי הלכות' (ציצית ג יט): **כשאומרים בשבת במנחה "ואני תפילתי לך ה' עת רצון"** מתעטפים בציצית: **"כי ציצית הם בבחינת למעלה מהמקום, שעל-ידי זה נמשך רצון גדול"**.

וציצית - של צמר הוא, שמרמז על רחמים גדולים ורצון גדול מאד, שכלית לבן שנתעטף בו הקב"ה וסידר לפני משה י"ג מדות של רחמים (ברכות יז).

וזה מה שכתוב (דניאל ז'): **"לבושתי כתלג חוור ושער ראשיה כעמר נקא"**, (ובמצודות דוד: שדניאל ראה את השכינה בדמות זקן שלבוש לבנים, לרמז כי ילבין עוון עמו. ושער ראשה כעמר נקי. לרמז שינקא אותם משפע) ומאור זה נמשכים אורות הציצית כמובא, דהוה רחמים

שירת הפרשה

על מצות ציצית אנו קוראים את הפסוק בפרשה **"ויוצרתם את כל מצות ה' שפעל מצוה זו נאמרה"**.

שקולה מצות ציצית כנגד כל תרי"ג מצוות בחוטים, בקשרים ובמהותם רמוזים סודות.

על מצוה זו נאמר **"אחסה בסתר כנפיד סלה"** הם הממשיכים רוח חיים בעבודת התפלה.

בהם באנו את בוראנו לרצות על מחילת עוונות פלים וצנורות להתרוממות ולהתעלות.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"תַּרְעוּ יוֹשְׁפָה" (במדבר יד כד)

דורות של רבנים בעיר ברסלב

איש גדול היה הגאון הצדיק רבי אהרן – רבה של העיר ברסלב בחיי רבינו, בהשפעתו של רבינו נתמנה רבי אהרן לרב העיר ברסלב, שהגיע כבר מדורות של רבנים (ועל שמה הוא מכונה "רבי אהרן דער רב" – רבי אהרן הרב), ופעם אחת התבטא רבנו ואמר: "אפילו לסוסים שהביאוהו לעיר ברסלב, עלינו להודות".

הוא זכה להיות אחד מהעדים שרבינו לקח אותו לעדות, יחד עם רבי נפלי מנימרוב מגדולי תלמידי רבינו – על ענין הצינון הקדוש, כשיבואו על קברו, יתנו פרוטה לצדקה ויאמרו את העשרה מזמורי תהלים - ה'תקון הכללי, הוא יניח את עצמו לאורח ולרוחב להושיע לאדם זה.

בחודש תמוז תר"ה, השנה שבה הסתלק רבי נתן, נפל רבי אהרן מברסלב למשכב, קרא לבניו ואמר להם: "אומרים שאני גאון ולמדן, אי לכך מובן שבחרתי לי דרך חיים טובה ביותר, הלא היא התקרבותי לרבינו. את הדרך הטובה הזאת ברצוני להוריש לכם".

בנו של רבי אהרן היה הגאון הצדיק רבי הירש לייב והתמנה לאחר פטירת אביו לכהן פאר כרבה של עיר ברסלב.

רבי הירש לייב היה עובד ה' נלהב ביותר והיה מתלהב ומייקר כל מצוה ומצוה. נינו הלא הוא הגאון החסיד רבי אברהם שטערנינהארץ סיפר, שהוא זוכר בילדותו שכשהוציאו את החלות של שבת קודש מהתנור היה צועק בהתלהבות גדולה 'שבת' 'שבת'...

כמו כן היה נוהג חומרות גדולות בבדיקת חמץ, בבדיקת הבית הייתה מתארכת אצלו למשך כל הלילה, כשבניו הגאונים הרב מטשעהרין, ורבי חיים – דער רב, רבה של העיר ברסלב לאחר פטירתו, היו עוזרים לו בבדיקה.

כן מסופר; כי פעם הגיע אליו שאלה אודות עגונה אחת, והוא פסק להתירה, אך היה רב אחר שחלק עליו, והשאלה עם פסקי שני הרבנים נשלחה על-ידי תושבי העיר ברסלב לפוסק הדור בימים ההם הלא הוא הגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל מבראד.

השליח המתין שלושה ימים. בינתיים התיישב רבי שלמה לעיין בדבר, ובתחילה כתב תשובה לאוסרה כדעת הרב שחלק על המרא דאתרא רבי הירש לייב, אולם לאחר מכן נעמד להתפלל תפילת מנחה, אך לפתע לפני התפילה ניגש אל הארון, הוציא איזה ספר ועיין בו זמן מה, ומיד קרע את התשובה הראשונה שכתב לאוסרה, וכתב תשובה מחדש להתירה כדעת הרב רבי הירש לייב.

כשסיים לכתוב את התשובה אמר לשליחם מהעיר ברסלב: "יש לכם רב גאון מופלג וצדיק, כי משמים עיכבו את תשובתי עד שעיינתי בה מחדש וראיתי שרובכם צדק..."

רבי הירש לייב היה חתנו של רבי חיים שרה"ס מתלמידי רבינו הקדוש, ואף גם הוא זכה לראות את פני רבינו בימי ילדותו.

בניו של רבי הירש לייב; הם שני האחים הצדיקים הגאונים. רבי חיים – דער רב, שכיהן אחריו כרבה של העיר ברסלב, וכבר העיד ואמר עליו אחיו – הרב מטשעהרין – ללמוד יודעים אנו – אבל בברסלב יש לנו אח חסיד! שבחסידות הוא יותר גדול ממנו.

וכאמור אחיו היה הגאון המפורסם הרב מטשעהרין, שכבר נודע בתוקף גדלותו, גאונו וחריפותו המדהימה בכל מקצועות התורה, נגלה נסתר וחסידות. הוא חיבר הרבה חיבורים וספרים נפלאים, ביניהם 'פרפראות לחכמה' על ליקוטי מוהר"ן, 'יקרא דשבתא' ו'ספר זמרת הארץ' ועוד.

בשנת תרכ"ח ב"מא לחודש אדר השיב רבי הירש לייב את נשמתו ליוצרה, ומנוחתו כבוד בבית החיים בעיר ברסלב. המימון המדויק של קברו וקבר אביו הצדיק רבי אהרן, ובנו הגאון רבי חיים שכיהן אחריו כרב העיר ברסלב – היה ידוע עד לפני מלחמת העולם השנייה – כך העיד החסיד רבי לוי יצחק בנדר, והוסיף וסיפר: שעל מצבת רבי אהרן לא נכתב כלום – ועל מצב בנו רבי צבי אריה נכתב: "פ.נ הרב צבי אריה מו"ץ דפה.

בזאת נמשך עוד דורות של רבנים בשושלת חשובה זו. רבנים שהיו חסידים גדולים של רבינו ה'נחל ינובע מ' קור חיכמה זכותם יגן עלינו.

ל'ולקחתם' לקיחה טובה, לתורה, ולכלל הדברים הטובים-ע"ד הפסוק: 'כי לקח טוב נתתי לכם תורתי על תעזובו'. לימוד וקיום התורה. ובהמשך הפסוק: 'השמנה היא אם רזה', שגם 'בשמנה' וגם 'ברזה'- בכל המצבים, נצטוו: 'והתחזקתם ולקחתם מפרי העץ'. וכפי שידוע שיחתו של מוהר"ן – שהצדיקים זכו למדרגתם בכוח ההתחזקות בכל מצב.

ואפשר להוסיף: 'נקודות טובות' בגימטריא: 'והתחזקתם' (עם התיבה) ועוד כ"ב, כנגד - אותיות הא"ב - רמז להתחזקות בנקודות טובות, לכל אחד מישראל – דהא לכל אחד יש 'אות' בתורה (כמובא) ושרשו במקום גבוה.

"ויעלו בנגב ויבאו עד חברון" (יג כ"א)
בדברי הבעל שם טוב (בעש"ט על התורה שלח): כשלומודים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדיבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, וזו בחינת השתטחות על קברי צדיקים.

ואפשר לומר, שזהו הנאמר אצל כלב לאחר שהשתטח על קברי הצדיקים 'רוח אחרת הייתה בו' עיניו אתדבקות רוחא ברוחא, וזהו גם דיוקו בהמשך: 'ויחס כלב את העם אל משה' כדברי רש"י: 'לשמוע מה שידבר במשה', וכן הוא ב'אור החיים', בכתבו: שהוא השתיקם אל משה – שהוא מלך, דכתיב ויהי בישרון מלך. וזהו: רוחו של כלב שהתדבק - אל משה.

"אפס כי עז העם הזה" (י"ג כ"ח)
המרגלים ברצונם להחליש את בני ישראל ניסו להפילם ב'עזות דסטרוא אחרא'. ומידת שליליותו הוא: 'עזות דקדושה' – שיש בכוחו להתגבר, וכדברי המשנה (אבות ה): "הוי עז כנמר". ובדבריהם (ביצה כ"ח): "מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין". ויעיין בליקוטי מוהר"ן (קמ"ז רע"א ועוד) במעלת מידת העזות דקדושה.

"סלחתי כדברך" (יד כ')
ראשי תיבות 'סלחתי כדברך' הם גימטריא שמונים - מנין שנותיו של משה רבינו ע"ה - בזמן שהחל להנהיג את עם ישראל, והא עיקר מנהיגותו של ישראל הוא ברחמנותו, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (ז תנינא): שהמנהיג צריך להיות רחמן, ומשה רבינו הנהיג את ישראל ברחמנותו. וזהו 'סלחתי כדברך' - ביטוי לרחמנותו של משה רבינו ע"ה.

"עין בעין נראה אתה ה'" (יד י"ד).
ע"פ המובא בשיחות הר"ן (קכ"א): שהתקרבות להש"ת אף לפי שעה - גם אם אחר כך נעשה מה שנעשה זה יקר מאוד. וכדברי המדרש על שעת מתן תורה, שבעין השנייה כבר היו מסתכלים על העגל, ואף על פי כן היה יקר בעיני השם יתברך מאד ההתקרבות בעצמו. כמו שכתוב: "לבבתי באחת מעיניך" דאפילו שהייתה רק עין אחת חיבבם הקב"ה.

וזהו: "עין בעין" - לשון יחיד של ב' עיניים, שמשה רבינו לימד זכות על עמו"ד-דאף שבעין אחת כבר הביטו על החטא, אך יחד עם זאת - בעין אחרת הביטו על קבלת התורה, ובהמשכו של פסוק: "נראה אתה ה'" - התגלות שם הו"ה - רחמים וחסדים בראיה, שהקב"ה כביכול הביט עלינו בעין טובה.

"וינסו אותי זה עשר פעמים" (י"ד כ"ב)
'וינסו' מלשון: נס להתנוסס - לשון גדולה, שבעשרה מתגדל שם ה'.

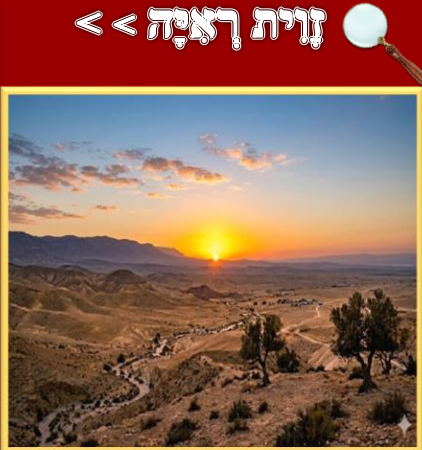
"ואולם חי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ" (י"ד כ"א)
כשחיים את ה'אני' את הש"ת, או אז: "וימלא כבוד ה' את כל הארץ" - נתגלה כבודו ית' - ע"ד הפסוק: כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי יצאתי אף עשיתי". ובליקוטי מוהר"ן (תורה קע"ב): 'עיקר אור הש"ת הוא כבוד, בחינת והארץ האירה מכבודו'.

מן הַבְּאֵר הַחַיִּים יִשְׁקוּ הַחַיִּים | קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

לְדִים יִקְרִים! הַשְּׂבוּעַ אֲנוּ קוֹרְאִים בְּפִרְשָׁה עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
מִשֶּׁה רַבְּנוּ שׁוֹלַח אֶת הַמְּרַגְלִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְרַאוֹת אֶת הַטּוֹב שֶׁל הָאָרֶץ - אִךְ הֵם קִטְּרוּ עֲלֶיהָ וְלֹא רָאוּ אֶת הַטּוֹב שָׁבָה.
חֲקֵמִינוּ הַקְּדוּשִׁים מְאֹד מְפַלְגִים וּמְשַׁבְּחִים מַעְלֹתֶיהָ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - עַל הַזְּכוּת לְלַכֵּת בָּהּ, וּבְיָדֵינוּ לְגוֹר בָּהּ.
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ הַפְּלִיג מְאֹד בְּשִׁבַח מַעְלַת וּקְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹעֲלֶתָהּ הַגְּדוֹלָה לְהִתְקַרְבוֹת לְהֵשֵׁם.
וְכָךְ אָמַר: 'מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת יְהוּדֵי כְּשֶׁר, וְלִלְךָ מִדְּרַגָּה לְדְרַגָּה - אֵי אֶפְשֶׁר כִּי אִם עַל יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל'.
כֵּן הָיָה לְרַבְּנוּ הַרְבֵּה נְעֻמָּוִים לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - וְלֵאחֲרַי קְשִׁיִּים רַבִּים זָכָה לְחוֹן עֵפֶר אֶרֶץ הַקְּדוֹשׁ - וְשֶׁהָ בָּהּ כְּחֵצֵי שָׁנָה, וְהַשִּׁיג דְּרָגוֹת גְּבוּהוֹת מְאֹד בְּזִכְוֹתָהּ.
כְּשֶׁדָּבַר פֶּעַם רַבְּנוּ מְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל אָמַר: שֶׁזֶּה אוֹתָם הַבְּתִים וְאוֹתוֹ הַעֵפֶר שְׂאֵנוּ רוֹאִים - וְגַם אִם זֶה נִרְאָה כְּמוֹ כֵּל הַעוֹלָם - אִךְ קְדוּשָׁתָהּ הִיא אֲחֶרֶת מְאֹד מְאֹד.
וְכָךְ גַּם אָמַר: 'אֲשֶׁרִי הַזְּכוּה לְהִלָּךְ שֶׁם אֶפְיֵלוּ אֲרִבַּע אַמּוֹת'.
נִשְׁמַח עִם מִתְנַה יִקְרָה זֶה - כְּמוֹ שְׂאֵנוּ מְבַרְכִים בְּבִרְכַת הַמַּזּוֹן: 'וְנוֹדָה לָךְ הַשֵּׁם אֲלֵקֵינוּ עַל הַשְּׁנַחֲלַת לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ קְדוּמָה טוֹבָה וְרַחֲבָה'. וְנִתְפַלֵּל לְהַשֵּׁם שֶׁבְּקִרְבוֹ כָּל עַם בֵּית יִשְׂרָאֵל יִזְכוּ לְחוֹן אֶת עַפְרָה - בְּיַחַד עִם הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

בְּמָה עֵבֶר עָלִי הַיּוֹם? בְּמָה?
כֵּךְ הִיא רַב יוֹסֵף יוֹנָה - בְּנוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנ"ת מִתְבוּדָד וְעוֹרֵךְ חֲשׁוֹן נַפְשׁוֹ, עֵת שֶׁקֵּעָה הַשֶּׁמֶשׁ עֵרְבוּ שֶׁל יוֹם!

זְנוּיַת רְאֵיָה <<